

dat ik mag oordeelen over het wezenlijke en het niet-wezenlijke. Laat ik een ware Moeder voor mijn kinderen zijn. Laat ik hun ziel en hun verbeelding hoeden en doen groeien. Laat ik hen helpen hun geest te sterken, hun ziel zich te doen ontplooiën, hun hart te verwarmen, zóó, dat het zijn warmte weer kan uitstralen. Laat ik dat alles

voor hen mogen en kunnen doen, evenzeer, als ik hun lichaam kan verzorgen. Bescherm hen voor alle kwaad en laat hen sterk en onbedorven opgroeien.

En laten ze mee altijd blijven liefhebben! Amen."

Nannie van Wehl.

Het Eenige Kind.

Bij de groote moderne psychiaters, bij de vooraanstaande medischpaedagogen kan men heel wat lezen over den fatalen invloed, die er op het Eenige Kind uit kan gaan van zijn staat. Er zijn zelfs bepaalde ziekten van het Eenige Kind.

Dan gaat het kind telkens opnieuw sukkelen, is koortsig, is 's-nachts onrustig, is slap, bloedarm-Moeder waakt met al de kracht en het begrip, dat in haar is — Ze wijdt zich geheel aan het welzijn van het kind, laat 't nooit uit haar oogen gaan — Al die zielige verschijnselen, die den groei en den bloei van het kind vaak belemmeren, zoo niet ondermijnen, zal de begrijpende huisdokter wijten aan de vertroeteling zelve, aan al de pogingen om van het Eenige Kind een model-pracht-kind te maken.

Een paar maal heb ik het aanschouwd, dat de eenige zoon in de overigens met meisjes rijk gezegende gezinnen het meeste sukkelde en tobde, lijdend vooral onder het summum van aandacht, dat voortdurend aan hem werd besteed, aan hem, die de naam voort zou dragen. In het onvolprezen Ladies Home Journal vond ik het volgende schattige versje van Arthur Guiterman, dat zoo goed den geestestoestand, het knagend verlangen weergeeft van het Eenige Kind:

They give me things on Christmas Day
And tell me: Run along and play!
But where's the fun? I do it all!
It's me, that has to bounce the ball
And beat the drum and jump he Jack,
And even dollies can 't talk back.
I have to play wit *them*, you see
They don't know, how to play with me.
I don't want drums nor balls nor sleds.
Nor saw dust dolls with China heads!
I want somebody made of meat
And who can laugh and cry and cat —
And make believe, and make a noise —
O! what's the good of stupid toys?
I want a little brother — He
Would know enough to play with *me*!

(Ze hebben me met Kerstmis van allerlei gegeven en tegen me gezegd: „Ga nu prettig spelen”. Maar wat heb ik er aan? Ik moet alles zelf doen! Ik moet den bal kaatsen en den trom slaan en Harlekijn laten dansen — De poppen kunnen niet tegen me praten — *Ik* moet met ze spelen — Ze weten niet, hoe ze met *mij* moeten spelen.

Ik geef niets om trommels of ballen, of sleedjes of om poppen met een lijf van zaagsel en een porceleinen kop. Ik moet iemand hebben, die van vleesch en bloed is. Die lachen en huilen kan, en eten. — Die grapjes met me maken kan en lawaai kan maken. — Ach, wat heb ik toch aan al dat speelgoed? Ik wil een broertje hebben! Hij zal met me kunnen spelen —"

Professor Dr. J. J. van Loghem, Hoogleraar in de Gezondheidsleer te Amsterdam schreef onlangs in het Tijdschrift van Geneeskunde een artikel: „Veranderingen in den Opbouw van de Nederlandsche Bevolking”. Daar lezen we: „De regeling van de grootte van het gezin is de reactie van het individu op de maatschappelijke omstandigheden, een biologische reactie tot zelfbehoud”.

Misschien is het juist van pas, temidden der zorgelijke overpeinzingen, gewekt naar aanleiding van des Professors woorden of geheel spontaan ontspruitend aan elk brein, dat in deze barnende dagen nadenkt — de kreet van het Eenige Kind te doen hooren.

Nannie van Wehl.

Leden

werft

leden